

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8

15. APRIL 1935

84. AARGANG

HERREN ER DEN, DER BESTEMMER.

At Ældste *Joseph F. Merrill* af de Tolvs Raad.

Det var ved Titiden en Mandag Morgen i Slutningen af August eller Begyndelsen af September 1897. Jeg befandt mig paa en Togrejse i Wyoming og sad og læste i en Salt Lake Avis, som jeg lige havde købt ved den foregaaende Station under et kort Ophold paa Rejsen. Jeg var lige i Færd med at læse om Konferencen i Salt Lake Stav, som var afholdt i Tabernaklet Dagen forud. I denne stod der, at Joseph H. Felt, som i mange Aar havde været Stavspræsident for Unge Mænds Uddannelsesforening, var blevet aflost, og derefter fulgte den interessante Meddelelse, at Richard R. Lyman var blevet kaldet til at være hans Efterfølger. Jeg sagde til mig selv: »Gratulerer dig Richard«. Disse Ord havde knap nok passeret mine Tanker, for jeg overraskedes af Ordene: »Du vil blive hans første Raadgiver«. Dette læste jeg ikke i Avisen, de var heller ikke udtalt hørligt i mit Øre, men de var sat saa kraftigt fast i min Bevidsthed, som var de udtalt med en Tordenstemme. Jeg rystede. »Er dette ikke mærkeligt«, tænkte jeg.

Og saa begyndte jeg at grunde over Situationen. Det var en Kendsgerning, at jeg var paa min Tilbagerejse til Salt Lake City efter næsten 24 Maaneders Fraværelse for at genoptage min Stilling som Medlem af Fakultetet ved Utah Uni-

versitet. Jeg havde før vært Lærer der i et Par Aars Tid og vendte nu tilbage efter at have studeret ved John Hopkins og Chicago Universitetet. Jeg begav mig til Utah overbevist om den Tanke, at det sikkert vilde være bedst for mig at undgaa nogen som helst Aktiviteter i Kirkens Tjeneste. Dette Synspunkt havde jeg faaet i de 2 Aar, 1893—95, som jeg havde været Lærer paa Utah Universitet, og jeg havde bestemt mig til at ville fortsætte i denne Aand.

»Hvorfor?« vil nogle maaske spørge. Se her var Problemet. Jeg blev Student i Aarene 1887—89. Dette var paa et Tidspunkt, hvor der var indre og daarlige Forhold mellem »Mormoner« og »Ikke-Mormoner«. De fleste af Kirkens Ledere levede saa at sige »under Jorden«, jaget af Lovens Haandhævere. For at undgaa umenneskelige Forfølgelser havde »Mormonerne« forladt deres komfortable Hjem i Nauvoo 40 Aar før, og trods utallige Provelser og utrolige Lidelser flyttede de til Klippebjergenes Ødemarker. Ved ihærdig Kamp mod de uvenlige Naturforhold naaede de at faa sig etableret i de fredfyldte Dale, hvor de frem for alt andet ønskede at føle sig fri til at dyrke deres Gud »i Overensstemmelse med deres egen Samvittighedsbydende«. Men i Slutningen af Firserne vendte de gamle Forfølgelser tilbage, og Bitterheden forøgedes. Vort Folk følte nu i stærkere Grad, at de havde Ret til at leve i Fred i et Land, som de selv havde lagt under Ploven og gjort beboeligt. Vi véd, at Universitetet tænkte, at vi var mellem »Djævelen og det dybe blaa Hav«. De Udenforstaaende betragtede vort Universitet for en »Mormon«-institution. »Mormonerne« (en Del af dem) betragtede vor Skole som en »Fritænkerfabrik«. Heraf kom det, at vi ikke kunde glæde os over nogen af Parternes helhjertede Støtte.

Naar jeg derfor i September 1893 vendte tilbage som Lærer ved Universitetet, besluttede jeg mig til at være neutral mod begge Parter, i Særdeleshed fordi mange ledende Mænd og Kvinder paa begge Sider gjorde store Bestræbelser for at bringe bedre Forstaaelse. Jeg havde Tro paa den Mulighed, at Universitetet kunde blive en indflydelsesrig Faktor for godt Samarbejde og Sammenhold. Men offentligt maatte jeg undgaa at tage et partisk Standpunkt for ikke at skade Universitetets gode Arbejde. Derfor modtog jeg i disse 2 Aar ikke noget Arbejde eller Kald i Kirkens Tjeneste. Jeg gik regelmæssigt som et almindeligt Medlem til vore religiøse Møder, glemte ikke at bede dagligen og forsøgte at lade mine personlige Handlinger være i Overensstemmelse med min kære Moders Lærdomme og Formaninger. Senere begav jeg mig til Øststaterne i en 2-aarig Periode for at studere videre.

I denne Tid havde jeg ikke megen Anledning til at tænke

saa meget over Virksomheden indenfor Kirken. Imidlertid kunde jeg ikke andet paa min Hjemrejse, men den Beslutning, som jeg havde taget fire Aar før, mente jeg skulde være uforandret. Det var en af Aarsagerne til, at jeg med saa stor Interesse læste om, hvorledes det gik min Ven Richard R. Lyman. Under min Fraværelse havde han faaet en Stilling som Lærer ved Universitetet. Dette vidste jeg, og jeg vidste ogsaa, at vi vilde blive Kolleger ved Fakultetet. Men lige som jeg sad og tænkte, at det kunde være rigtig rart at være aktiv i Kirkens Arbejde, men ikke jeg, kom ovennævnte Chok.

For mange Aar siden fortalte jeg denne Hændelse til »Psychical Research Society of Boston« (Bostons Forening for psykisk Forskning) efter deres Opfordring. For Foreningen vilde antage Hændelsen for et Fænomen, stillede de mig en hel Del Spørgsmaal. Nej, jeg havde ikke tidligere talt med Dr. Lyman om Arbejdet i Unge Mænds Uddannelsesforening, jeg havde heller ikke talt med andre Personer desangaaende i Salt Lake City eller andetsteds. Jeg havde ikke i de 2 foregaaende Aar truffet eller haft Forbindelse med Dr. Lyman paa nogen Maade. Ja, jeg var blevet bekendt med ham ved Michigan Universitet for mere end fire Aar før den Tid. Men jeg var da og havde aldrig været et Medlem af Salt Lake Stav, var ikke personlig bekendt med nogen af Stavens Embedsmænd, havde aldrig været til noget Ungdomsforeningsmøde uden i min egen Gren, Richmond, og dette var for mere end ti Aar siden, paa hvilken Tid jeg ikke nærede noget Ønske om at blive Embedsmand indenfor Kirken o. s. v.

Hvorfor blev det mig fortalt, at jeg skulde være Broder Lymans første Raadgiver. Ved første Eftertanke syntes det mig meget mærkværdigt, men jeg har, lige siden denne Hændelse fandt Sted, haft den Mening, at Herren i sin overordentlige Godhed gav denne (til mig) for at overbevise mig om, at min Beslutning var forkert og fejlagtig, og at jeg uden Frygt for Folgerne skulde acceptere hvilket som helst Arbejde, som Kirken kaldte mig til at udføre. Jeg tvivlede ikke et Øjeblik paa, at denne Overraskelse var af guddommelig Oprindelse. Det var ti Aar før — om Aftenen den Dag, jeg forlod mit Hjem og rejste til Universitetet — at Herren havde givet mig en vidunderlig Tilkendegivelse. Saa jeg vidste, at han levede. Jeg vidste straks, hvorfra det Indtryk kom, som overvældede mig i Toget. Jeg takkede Herren, at han paa denne Maade havde gjort Vejen tydelig og klar for mig.

Saa da jeg den følgende Dag ankom til Salt Lake City, og

da jeg fik Besøg af Dr. Lyman, vidste jeg i hvert Fald een Ting, han vilde sige. Hans Besøg resulterede i, at vi begge gik til den assisterende Generalsuperintendents, B. H. Roberts Kontor, og derfra gik vi til Salt Lake Stavspræsidents, Angus M. Cannons Kontor. Fra den Dag og indtil nu har jeg været aktiv i Kirkens Arbejde, og min oprigtige, ydmyge Mening har siden den Tid været, at denne Aktivitet har været mere til Hjælp end til Skade for Utah Universitet, til hvilket jeg var knyttet for et Tidsrum af 31 Aar, idet jeg havde en ledende administrativ Stilling.

Ja, Herren bestemmer alle Ting, og ofte er han god imod os, langt mere end vi egentlig fatter paa den Tid, det sker.

AT MØDE FRISTELSEN.

Da Jesus af Aanden blev fort op i Ørkenen for at fristes af Djævelen, imødegik han det først Angreb med at minde om Udtalelsen i femte Mosebog, at Mennesket ikke lever af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar af Guds Mund.

De øvrige Fristelser imødegik eller klarede han med at citere: »Du skal ikke friste Herren, din Gud«, og »Du skal tilbede Herren, din Gud, og tjene ham alene.«

Denne Kristi Erfaring lærer os en hel Del. Fristelser overvindes ikke ved at slaas med dem, men ved at fremkalde sundere Tanker til Hjælp og bevare dem i Sindet, indtil de onde Tilbojeligheder mister deres Magt over os. I Stedet for at give efter for Fristelsen, handler vi i Harmoni med de Tanker, som erstatter den.

Jesus kunde modstaa Fristelsen, medens hans Sind var fyldt med Guds Ord, som de findes i de hellige Skrifter. Han kunde huske store Sandheder, som Gud havde aabenbaret til Vejledning for sine Børn. Hans Folks høje Idealer var en Del af hans Liv, og Fristeren kunde ikke gennembryde denne sikre og stærke Mur.

Hvor lykkelig er ikke det Menneske, som i Farens og Fristelsens Stund kan faa Hjælp fra alle de religiøse Lærdomme, som han har modtaget. Gud har lovet os, at den Helligaand skal minde os om de Bud og Love, han har givet os, naar vi behøver at bruge dem. Men det er nødvendigt at vide, hvad hans Bud er. Dette kræver Studium og Bon. Vi maa studere Guds Ord og gøre de Aabenbaringer, som han har givet os, sine Børn, til vore Idealer og opføre os i Overensstemmelse dermed. Om vi gør dette, er der ingen Fare

for, at den Ondes Indflydelse kan gøre sig gældende og lede os paa Afveje. Men om vi ikke ejer disse Idealer, maa vi afgøre, hvorledes vi skulde handle, men da er vi paa farlige Veje. Der findes da ingen, vi kan kalde til Hjælp, ingen gode Tanker, som kan erstatte de onde og daarlige, og saa giver vi efter for hver Fristelse, som kommer paa vor Vej.

(»Deseret News«.)

INDTRYK AF JOSEPH SMITH.

C. V. Hansen, Provo, Utah, har samlet en Del Vidnesbyrd fra Personer, som kendte eller var kommet sammen med Profeten Joseph Smith. Vi nedskriver her nogle af dem.

Ældste Lyman C. Littlefield saa første Gang Profeten Joseph i Zions Lejr i Missouri i 1834. Paa denne Tid var Ældste Littlefield kun en Dreng paa tretten, fjorten Aar og fortalte senere i sit Liv følgende: »Jeg har læst i Skrifterne, og jeg har ofte hørt Personer tale om Profeterne og Apostlene paa Frelserens Tid, og jeg havde naturligvis min Mening om disse Mænd, at de maa have været fremstaaende og gode Mænd, og Tanken om, at jeg skulde blive forundt at se en Guds Profet i min Tid — at jeg virkelig skulde faa Lejlighed til at se en Person, som stod i et saa nært Forhold til Gud, at hans Vilje blev kundgjort for ham — var noget, mit unge Sind ikke rigtig kunde fatte.

Men Lejligheden kom, og mit første Indtryk var en velvoksen Mand, som var travlt beskæftiget med at hilse paa Medlemmerne af Zions Lejr. Han talte venligt med dem, medens han lyttede til deres forskellige Udsagn, og ordnede alt for deres Bekvemmelighed. Hans familiære og dog værdige Fremgangsmaade, hans glade og intelligente Væremåde, hans behagelige Smil og hans lyse Blik fra hans milde, blaa Øjne, hans velformede Pande og hans sympatiske, filantropiske Maade at behandle Folk paa, var de tiltrækkende Egenskaber, som vakte Interesse hos alle de, som søgte ham, og denne Interesse tiltog i Styrke ved nærmere Bekendtskab. Mod sine mest intime Venner var han selskabelig, underholdende og tog ofte Del i harmløs Spøg; men naar han prædikede over Emner, som angik Individet og Folks Velfærd eller noget, som kunde være for Samfundets Fremskridt, var hans Hensigter saa tydelige og fyldt med Klogskab og Filosofi, at alle upartiske og rettænkende blev interesserede i hans Synspunkter og Ideer, selvom de ikke modtog eller forkyndte alle de selvklaare Sandheder, som han fremsatte.

Saaledes er en kort, men ufuldkommen Beskrivelse af den velkendte Mand; han var alt dette, da jeg saa ham for første Gang i denne omrejsende Lejr, og det er ikke saa underligt, at jeg — som var saa ung — skulde opfyldes af Sensation og inderlig Glæde og Respekt for ham, da jeg først modte ham.«

* * *

Vi sorger ikke over, at vor Profet maatte dø, men vi jubler over, at han var villig til at dø Martyrdøden og besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod.

Melvin J. Ballard.

* * *

Forstaa, at vi dyrker ikke Profeten Joseph Smith eller Kirkens andre Ledere, men at vi ærer disse Mænd. Vi ærer og respekterer dem, fordi Herren udvalgte dem og gav dem Autoritet, saaledes at Evangeliet kunde gives til Menneskenes Børn. — Præsident *Samuel O. Bennion*, en af de syv Præsidenter for de Halvfjerds.

HOS SØSTER ANE PETERSEN.

Jeg husker godt første gangen, jeg besøgte søster Ane Petersen. Til leseren sier dette navn kanskje lite eller ingenting, men til hver eneste misjonær, som arbeider i Norge, kommer der tanker, når dette navn nevnes.

Det gjør ingenting til saken, i hvilke distrikt eller gren vi arbeider, vi hører alltid om den vidunderlige tro, som denne kjære søster besitter, der hun bor i sitt enkle, men hjemlige lille hus der oppe nord i Norge, omringet av en vidunderlig natur, som får ens sinn og tanker til å boie sig i ærbødighet.

Det blev mitt privilegium blandt mange andre, hvis vandring har bragt dem under søster Petersens torvdekte tak langt derinne i skogen og nyte av den guddommelige følelse, som synes å være tilstede i en overordentlig grad.

Alle, der besøker henne, har erfart dette og har nytt en fred og hvile, der ikke kan uttrykkes i ord. De har i virkeligheten følt sig nærmere sin skaper. Å overvære et nadvermøte omringet av denne høitidelige atmosfære og samtidig lytte til søster Petersen, når hun frembærer sin ydmyge bønn til sin himmelske Fader, er et gledens privilegium.

Ennskjønt hun nu er 85 år, er hun istand til å holde orden i tingene rundt om på gården. Til skogs drar hun efter ved. Hun må se efter, hvordan kuene har det, hønsene må heller

ikke glemmes. Jeg har set henne arbeide side om side med dem, som arbeider i potetakeren.

Det er fornoielig å se, hvor glad hun er, når noen finner tid å besøke henne. Hun prøver å gjøre sitt beste for, at enhver skal føle sig hjemme, underholdende er hun, og jeg husker godt første gang, jeg var der, hvor hun gjorde alt, for at jeg skulde nyte besøket.

Det først, jeg blev interessert i derute, var en kurv med ukardet ull. For å tilfredsstille min nysgjerrighet tok hun av ullen og gikk igjennom de forskjellige prosesser, inntil hun hadde ulltråd på snellen. Både min kamerat og jeg følte det, likesom vi var satt tilbake til pionerdagene.

Hun har nu bodd i det samme hus for 67 år omgitt av de samme primitive ting og har ennå ikke fått anledning til å benytte sig av elektrisiteten, som gjør alt så lett, net luksus er for henne et ukjent begrep. Men allikevel er hun et av Faderens rikeste barn,

»Samle eder ikke skatte på jorden, hvor møll og rust fortærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler, men samle eder skatte i himlen, hvor hverken møll eller rust fortærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler.« Hun, søster Petersen, er i sannhet en, der har samlet skatte i himlen. »For, hvor din skatt er, vil også ditt hjerte være.«

Arthur C. Ridd.

SEKSUALITET OG HARMONI.

Av Frithjof Fluge, Bergen.

I. KJØNNSSPØRSMÅLETS AKTUALITET.

Det er overmåte gledelig, at »Stjernen« har tatt spørsmålet om den seksuelle opdragelse op til drøftelse. Der råder blandt kirkens medlemmer — og især blandt de yngre årganger — en ikke ringe forvirring, når det gjelder kirkens holdning til det seksuelle spørsmål. Og det er ikke av det gode. Ti man kan erfaringsmessig fastslå, at kjønnsproblemet er vår tids mest omdisputerte spørsmål. Og det av flere grunner.

Folks uvidenhhet om de seksuelle funksjoner og disses driftsmessige innhold er på den ene side meget stor. På den annen side er nysgjerrigheten omkring det seksuelle overmåte pirret og utviklet. Enhver vil gjerne trenge ned i det veldige mysterium, som kalles sjelenes intimeste forening, ned til de mekanismer, som er knyttet til de nye individers fødsel. Endelig har denne kunnskapstrang fått rikelig næring fra de psykohygieniske forskningsresultater. Den moderne psykologi har påvist, hvilken enorm betydning et regelmessig

og normalt seksuelliv har for individenes arbeidslyst og arbeidskraft. Psykologien har reist en praktisk, hygienisk bevegelse, som lenge har søkt å slå en bresje i den mur av fordom og vrangforestillinger og forkvklende etik, som i århundreder har ruget rundt kjønnsspørsmålene. Men muren har vist sig å ha en fabelaktig tykkelse og får en stadig tilførsel av nye bygningsmaterialer. Et av de mest effektive er å hevde, at all opplysning må innskrenkes, fordi vår tids ungdom er en slett ungdom, vår tidsperiode er en nedgangens og dekadensens tidsalder par preference.

II. ER VÅR TIDS UNGDOM VERRE ELLER BEDRE ENN FORTIDENS UNGDOM?

Forf. til de to innlegg i »Stjernen« nr. 15 og 16—1934 synes bestemt å dele den meget utbredte opfatning, at vår tid er en undermålstid, og betrakter især de unge med skeptiske og pessimistiske øine. Nu er det ikke min hensikt å polemisere mot dette standpunkt. Det kan faktisk se ut, som om vår kaotiske tidsalder er preget av dekadente og oppløsende tendenser. Men denne mening kommer av en overfladisk kultur betraktning. I sin konsekvens er denne utformet av Oswald Spengler i hans undergangsfilosofi. Jeg kan ikke i dette blad gi fyldestgjørende beviser for, at de spenglerske undergangsprofetier likesom alle verop over vår tid beror på en perspektivisk feiltagelse og feilvurdering, som har mange årsaker. Men for at ikke min dom om dekadenseteoriens overfladiskhet skal ramme mig selv som en boomerang, vil jeg kort skissere det syn, man må anlegge på vår tid, om den skal forståes.

Politisk og kulturelt er vår tidsepoke i nedgang. De gamle samfund har oppløst sig selv. Nye systemer fodes hver dag med barbariske fødselssmerter. De kristelige kulturgoder som tolerance, fordragelighet, parlamentarisme, trykke- og meningsfrihet reduseres for hver dag som går. Ute av stand til å greie nutidens vanskeligheter vender menneskene tilbake til mer primitive livsstadier. Men politikk og kultur er i realiteten bare historiens *ydre* foreteelser. Den historiske virkeligheten er et dypere, mer primært lag, som består i *biologisk* potens, i livskraft og spenningsenergi.

Å trenge ned til dette primære lag forutsetter, at man setter sig inn i livet selv, betrakter det fra dets *indre* side og undersøker, om det selv kjenner sig i fremgang eller tilbakegang, om det altså blir svakere, fattigere, tommere. Når man inn til kjernen, vil man erfare, at livet har aldri hatt en større oppgangstid. Ti livets ekte verd beror på dets åpne horisont

av muligheter. Og aldri har mulighetene vært rikere og mer omfattende enn idag.

Materielt, vitenskapelig og åndelig sprenger livet sine gamle rammer, går over sine tidligere grenser. Men menneskene makter ikke å beherske de nye, vidunderlig rike muligheter. Derfor begås den feil å møte vanskelighetene med fortidens vurderingsmålestokk. Paradoksalt sagt kan man si: *Vår tid er alle andre tider overlegen, men likevel sig selv underlegen.**)

Denne noe dype betraktning var nødvendig for å stille spørsmålet om vår tids ungdoms kvalitet i så skarp relieff som mulig, gi det en så forklarlig bakgrunn som nødvendig. Man vil nemlig finne, at de, som er bærere av denne tidens grenseoverskridende tendens i forbausende høi grad er unge mennesker. Kanskje er det ikke så forbausende likevel. Ti vår tids ungdom har ganske andre forutsetninger til å forstå det tideskifte, vi lever i med sine indre, brytende, dynamiske krefter.

Efterkrigsungdommen er en ungdom uten illusjoner. Den svever ikke som våre romantiske besteforeldre høit oppe på skyene i lyseblå idealisme. Ungdommen er noktern og jordbunden, den er praktisk og virkelighetsnær. Livets hårde tale har lært den å plasere begge benene på jorden og vende sig mot den barske, kolde realisme, som den griner frem i sine krasse former: Fattigdom, nød, krig og en fortvivlet kamp for tilværelsen.

Det 19. århundre var behersket av et storstilet kulturhykleri. Kirken og staten vokter med argusøine på den borgerlige moral. Men vel å merke bare om dagen. Ve det menneske, som i full dagsbelysning våget å vise »de mindreverdige, dyriske, seksuelle tilbøieligheter«. Men om natten lukket moralens strenge voktere sine øine. Da brøt de opdemmede seksuelle krefter sig vei til bordeller ogprostituerte.

Årsaken til det veldige missforhold mellom dagsmoral og nattmoral berodde vesentlig på en idealistisk etikk, som søkte å gjøre livet meget bedre, enn det virkelig var, som om livet var noe annet enn godt. Menneskene skulde være engler, og man så ikke det latterlige i å vilde heve menneskene op på et høiere nivå enn det naturlige.

Mot hele denne unatur rettet psykologen og lægen dr. *Sigmund Freud* ved begynnelsen av det 20. århundre et kraftig

*) Den spanske kulturfilosof Ortega Y. Gasset gir en glimrende utredning om dette i boken: »Massornas Uppror«. Forlag: Natur och kultur, Sverige.

slag. Mer enn noen blev prof. Freud en pioner for seksuell åpenhet og naturlighet. Men han motte en boig av motstand. Likesom folk på Kopernikus's tid syntes det var nedverdiggende, at jorden bare var et lite fnug i et veldig univers, bekjempet både prester og lege den moderne kjønnsbiologi, som dristet sig til å hevde, at menneskene hadde seksuelle følelser, ja hvad verre var: Slo til lyd for et åpent seksuellt liv.

Men først verdenskrigen bragte avbrekk i livsmotstanden. Den blottet hulheten og tomheten i kulturen. Den bragte muldvarpmorale frem i dagens fulle lys.

Og etterkrigsungdommen lot sig ikke narre tilbake til den falske innstilling til det seksuelle spørsmål, som geistlige og eldre var tilbøielig til å anvise. Den avviste å trakke fortielsens og hemmelighetskremmeriets urgamle veier. Den forlangte å slå op visiret, tone rent flagg og mote det seksuelle problem ærlig og redelig.

At den begikk feil, og som pendelen hadde en tendens til å slå ut til den motsatte ytterlighet, er klart. Men stort sett så den sundt på den seksuelle funksjon.

Det er bemerkelsesverdig, at alle gråtekonenes veklager over ungdommen idag vesentlig skriver sig fra dem, som gjerne vil opretholde, hvad forf. og psykologen Lawrence kaller for »The dirty little secret« — den skitne lille hemmelighet. Men priset være ungdommen at den holdt stand mot de gamles prat og brøt sig sine egne veier. *Ved å møte livsspørsmålene åpent og ærlig, ved å søke å løse dem på en helt ut redelig og realistisk måte, gjorde ungdommen i vår tid sin debut som alle tiders beste ungdom.*

(Fortsættes.)

NØDVENDIGHEDEN AF MISSIONÆRER.

Der har aldrig været en Tid i mange Aar, hvor der har været saa faa Missionærer i Verden, som der er i Dag, og Verden har aldrig trængt saa meget til Missionærer som netop i Dag. Der er Mænd, som har Slægtninge og Venner og Medlemmer af deres Familier, som kunde støtte dem, som ønsker at være i Missionsmarken. I vilde være lykkeligere, I vilde opnaa noget, som vil følge jer i Evigheden, I vilde ikke spille Tiden med at hige efter det, der foregaar, om I befinder jer i Missionsmarken.

Apostel George Albert Smith.

DEN DANSKE MISSION.

DISTRIKTERNES FORAARSKONFERENCER I DEN DANSKE MISSION.

Foraarskonferencerne i den danske Mission vil blive afholdt som følger:

Aarhus den 19., 20., 21. og 22. April.

Odense den 28. og 29. April.

København den 3., 4., 5. og 6. Maj.

Hvad angaar Programmet for Møderne henvises til de to foregaaende »Stjerner«.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

MINDEDAGE.

Den 6. April fylder Søster Ane Madsen, Aarhus, 81 Aar. Søster Madsen har kendt Evangeliet i snart en Menneskealder, men har først for et Aars Tiden siden forenet sig med Kirken. Trods det, at Søster Madsen bor meget langt fra Mødesalen, er hun trofast til at besøge sine Moder. Søster Madsen er rask og rørig og haaber endnu i mange Aar at kunne være med i Arbejdet for Evangeliet. Vi gratulerer.

A. H.

DEN NORSKE MISJON.

VÅR KONFERANSER.

Bergen distrikt den 20, 21, 22 april.

Trondheim distrikt den 27, 28, 29 april.

Vi vil betone Sondagsskolens og Kvinnehjelpeforeningens arbeide. Distriktspresidenterne vil motta et brev fra misjonskontoret angående programmet.

Milton H. Knudsen,
misjonspresident.

DØDSFALD.

Broder Wilhelm Jensen, 47 år gammel, fra Larvik avgikk ved døden den 17 mars 1935. Han var et trofast medlem av kirken og vil bli savnet av alle. Hans begravelse fant sted under stor deltagelse av kjente og venner. Pres. Knudsen gav begravelsestale, hvor han forklarte broder Jensens tro på livet og opstandelsen.

M. H. K.

(Fortsættes Side 182.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke

Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktor:
Alma L. Petersen.

Redaktionssekretær og Translatør:
William Ørum Pedersen.

HOVEDBESTYRELSER.

Hvorfor? eller: Til hvad Nytte?

Disse og lignende Ord har jeg mere end een Gang hørt fremsat af Personer, som altid synes at være indstillet saaledes overfor alt Nyt, der fremkommer, og besluttede derfor ved Lejlighed at tage Spørgsmaalet op til nærmere Underøgelse.

Der er nu forløbet ca. 3¹/₂ Aar, siden den danske Missions Hovedbestyrelser traadte i Funktion, og hermed begyndte en ny og glædelig Epoke i Missionens Historie. Arbejde og Ansvar blev nu fordelt paa flere Hænder, og en Del af de lokale Brødre og Søstre fik herved en speciel, og jeg tror at kunne sige kærkommen Lejlighed til at prøve Kræfter og yderligere være i Stand til at udvikle sig indenfor de forskellige Omraader, foruden at det tillige betød en stor Lettelse for Missionspræsidenten i hans store og ofte vanskelige Arbejde for Missionens Fremgang.

At det var et Skridt i den rigtige Retning, kan dog vistnok de fleste se, selv om man ikke endnu tilfulde er i Stand til at overskue Rækkevidden. Det er jo dog indlysende og en naturlig Selvfølge, at jo mere man kommer Arbejdet paa nært Hold og faar Anledning til at arbejde med Problemerne, jo mere Erfaring indvinder man, og denne vil naturligvis i sidste Instans komme Arbejdet tilgode, saafremt man da forstaar sit Kald og det Ansvar, man har paataget sig. Men det gælder her, som i alle andre Tilfælde, hvor man er betroet en Stilling, at den bliver taget alvorlig og ikke betragtes som en Byrde, men som et Privilegium. Thi er man anbetroet et Talent, gælder det tørst og fremmest om at udnytte de Værdier, der muligvis ligger gemt netop i dette.

Det har sikkert til at begynde med ikke været helt let at faa samlet det rette Materiale sammen til disse Hovedbestyrelser, thi saa godt som alle de Kræfter, man skulde bruge, havde i Forvejen en eller flere Stillinger, som det, i

hvert Fald for nogles Vedkommende, var nødvendigt at løse dem fra, og disse skulde saa atter igen besættes med andre. Derfor har det Problem, at faa den rette Mand eller Kvinde ind paa den rette Plads, ikke været saa lige til, som man maaske vilde være tilbøjelig til at tro. Men at det absolut maa betragtes som en Fordel for den Organisation, hvor det sker, er der vel ingen Tvivl om.

Enhver af Organisationerne har en Hovedbestyrelse (Præsident, to Raadgivere, en Sekretær), og disse Hovedbestyrelser bør naturligvis til enhver Tid være i Kontakt med Arbejdet og i videst mulig Udstrækning vide, hvad der foregaar og rører sig indenfor deres Organisationer, saaledes at de kan træde vejledende og hjælpende til, hvor det skulde vise sig at være nødvendigt. Thi vi maa stadig erindre, at de netop blev til med det Formaal for Øje: *at hjælpe!*

Hovedbestyrelserne har til en vis Grad Ansvaret for, at Arbejdet indenfor Organisationerne bliver udført paa en betryggende Maade og ifølge den Arbejdsplan og de Instruktioner, som de selv modtager, og da Fremgang i høj Grad er betinget af Samarbejde og Enighed, bør der vaages over, at disse vigtige Faktorer altid er tilstede, og Slendrian bør absolut ikke tolereres. Men Opgaven er ikke at *herske*, men at *vejlede*.

Med det Kendskab jeg har til Medlemmerne af de forskellige Hovedbestyrelser indenfor den danske Mission og ved at sætte mig ind i og undersøge Enkelthederne vedrørende deres Aktivitet indenfor dette Arbejde, har jeg fundet, at de alle som een er besjælet af det fælles Ønske, med Herrens Hjælp og Bistand, at yde deres bedste. Og jeg véd endvidere, at der gennem Korrespondance og personlige Besøg ved Konferencerne skabes et Grundlag for en stadig Forbindelse mellem Hovedbestyrelserne og de forskellige lokale Bestyrelser, som kun kan være frugtbringende.

Derfor: Saafremt Hovedbestyrelserne gennem deres Aktivitet kan være i Stand til at inspirere alle dem, der arbejder indenfor Organisationerne, saaledes, at de fyldes med Aanden af Arbejdet, da har deres Mission dog ikke været forgæves, og ingen vil mere finde paa at spørge: »Hvorfor? eller: Til hvad Nytte?«

Thorvald Bregentoft.

(Fortsat fra Side 179.)

MINNEDAGE.

Trondheim Gren, Norge.

Str. Olufine Halvorsen fyldte 73 år tirsdag den 19 mars. Hun er født i Tromsø, Nordland, men kom til Trondheim for over firti år siden. Hun annammet evangeliet for 6 år siden og har et urokkelig vidnesbyrd om det samme.

Str. Halvorsen kan se tilbake på et langt og ofte strevsomt liv, men med et aldri sviktende humor har hun mott alle vanskeligheter.

Det er en fornøielse å besøke henne og nyte godt av hennes rike livserfaring.

Str. Halvorsen er rask som en ungdom, hun besøker stadig moterne og deltar i programmer, hun er særlig flink til å lese dikt.

I anledning fødselsdagen hadde nogen av de unge søstre, som setter stor pris på str. Halvorsen, arrangeret et »Surpriseparty« i hennes hjem. En meget hyggelig tid tilbragtes.

Vi ønsker str. Halvorsen enda mange lykkelige fødselsdager, og Guds fred over en lys og skjøn livsaften.

Solveig Astad.

Den største Tjeneste, man kan vise sine Medmennesker, er at hjelpe dem at opnaa Frelse. Dette er, direkte eller indirekte, Kirkens Arbejdes Karakter og Hensigt.

George F. Richards.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

21. April.

JESUS FØDES OG TILBEDES AF HYRDERNE OG
VISMÆNDENE.

Tekst: Luk. 2: 1—38; Matt. 2: 1—11.

Behjælpelig Oversigt:

1. Palæstina var under romersk Herredømme. Indbyggerne befalet at drage til deres Fødeby for at lade sig skrive i Mandtal.
2. Josef og Marie drager til Bethlehem, (a) ikke Plads til dem i Herberget, (b) maa nøjes med et Logi i en Stald, hvor Krybben var Seng.
3. Jesus fodes, (a) Nyheden fortælles Hyrderne paa Marken — de besøger ham og ofrer Gaver, (b) Nyheden naar Vis-

mændene, som ogsaa drager til Jerusalem og finder Barnet og ofrer kostbare Gaver til Barnet.

4. Jesus fremstilles i Templet, (a) Simons Vidnesbyrd, b) Annas Vidnesbyrd.
5. Hvorfor fødtes Kristus under saadanne Omstændigheder? Af denne Lektie lærer vi blandt andet dette, at Kongernes Konge, som vel fødtes under uslere Kaar end noget andet Menneske nogensinde har været født; blev æret og tilbedt af fattige saavel som rige.

28. April.

JOSEF TAGER MARIE OG BARNET JESUS OG DRAGER TIL ÆGYPTEN. — DE DRAGER ATTER TILBAGE OG BOSÆTTER SIG I NAZARETH.

Tekst: Matt. 2. Kapitel.

Behjælpelig Oversigt:

1. De vise Mænd besøgte Herodes, (a) hans Forbavselse over deres Budskab, (b) hans Hensigt, (c) hans Forslag til dem.
2. Vismændene modtog Bud fra Herren om ikke at drage til Herodes, (a) deres Beslutning.
3. Herodes' Vrede og grusomme Befaling.
4. Gud aabenbarer sig for Josef, (a) Flugten til Ægypten.
5. Den hellige Familie drager tilbage, (a) advaret mod at tage til Bethlehem, (b) tager Boplads i Nazareth, (c) Jesus vokser op.

Af denne Lektie lærer vi, at Jesus bliver beskyttet, hvor meget Mennesker end prøvede at efterstræbe hans Liv, og han voksede op under almindelige Forhold, hvilket fik stor Betydning for ham i Fremtiden.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

21. April.

JAKOB ALENE MED GUD.

Tekst: 1. Mos. 27: 41—46.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jakobs Flugt, (a) Esaus Had, (b) Rebekkas Plan, (c) Isaks Velsignelse.
2. Alene i Bethel, (a) Rejsen dertil, (b) Jakobs Seng, (c) hans Drom.
3. Den næste Morgen, (a) hans Frygt, (b) Altret, (c) hans Løfte.
4. Ankomsten til Haran.

Af denne Lektie lærer vi, at paa Grund af Herrens Godhed beslutter Jakob sig til at ville være liberal til ham og

hans Arbejde. Lad os tage den samme Beslutning, for Herren er ogsaa god mod os. (Syng Sangen »Tæl Herrens Gaver«).

28. April.

OVERSIGT.

Denne Lekties Indhold har til Hensigt at lære lidt om Guds store Kærlighed for sine Born. Vi skylder Gud Tak derfor og viser bedst vor Taknemlighed i vore Handlinger.

Læg Mærke til Naturen paa denne Aarstid, og ogsaa der lærer vi lidt af den store Kærlighed, som han nærer for sine Born. Tænk over de sidste Lektier, vi har haft: »Gud aabner en Moders Øjne«, »Et mærkeligt Bryllup« og »Jakob alene med Gud«. — Lad Børnene fortælle Indholdet af disse Lektier.

TALE AF 10-AARIG SØNDAGSSKOLEELEV.

Mine kære Søsken. Lige siden jeg var 4 Aar gammel, har jeg haft Anledning til at tale fra denne Talerstol mange Gange angaaende Jesu Kristi Evangelium og det, jeg har lært i Søndagsskolen, hvilket jeg er glad for, fordi jeg véd, at det hjælper mig til at udvikle de Gaver og Talenter, Herren har skænket mig. Jeg er taknemlig for mine Forældre, som har ledet mine Skridt til Søndagsskolen, for mine Lærere og Lærerinder, som har prøvet paa at lære mig noget, som jeg kan drage Nytte af senere hen i Livet. Thi som et gammelt dansk Ord siger: Hvad man i Barndommen nemmer, man aldrig i Alderdommen glemmer, og det er sandt. Jeg har valgt som Emne i Dag at tale om Tro. Vi som Medlemmer af denne Kirke véd, at Troen er det første og største Princip i al Religion. Det er den bevægende Aarsag for al vor Gerning. Apostlen Paulus skildrer Troen som en Bestandighed i det, som haabes, og en fast Overbevisning om det, som ikke ses. Alle, som forener sig med Kirken eller antager Evangeliets Plan, maa som en første Betingelse være i Besiddelse af Tro, Tro paa en levende Gud, som kan høre og svare vore Bønner og være istand til at hjælpe os, naar vi trænger til Hjælp. Kort sagt, Troen er Drivkraften i os, den er altomfattende, idet vi fra Troen faar Kraft og Energi til at frembringe gode Gerninger. Det er Troen, som tilskynder Folk til at ofre sig for Sandhedens Fremme. Den inspirerer Missionærene i deres Arbejde og minder os om vore Pligter overfor vore Medmennesker og vor Gud. Vi véd, at det er umuligt at behage Gud uden Tro, det er derfor intet Under,

at der forlanges af dem, som ønsker Adgang til Guds Rige, at de skal have Tro. Naar de Sidste Dages Hellige blev drevet over Sletterne og led baade Sult og Savn og gennemgik mange Provelser, da viste de i deres Handlinger en umaadelig stor Tro paa Gud. Det er en historisk Kendsgerning, at mange af Verdens store Mænd har haft en dyb og inderlig Tro, som ikke direkte kan fornemmes gennem Sansernes Brug, og det er Aarsagen til den store Fremgang, de har gjort paa mange Omraader. Troen paa Gud og en sand Kundskab om hans vise Hensigter danner et Værn mod vor Tids Onde, men det maa være en levende Tro, som har Gerningerne med sig, for ellers er den død, thi den blotte Besiddelse af Tro er ingen Forsikring om, at den vil gavne os, tværtimod, thi vi læser i Jacobs Brev: men vid du tomme Menneske, at Troen uden Gerninger er unyttig, blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Son Isak paa Alteret. Du ser, at Troen virkede sammen med Gerninger og ved dem blev Troen fuldkommet. Vi taler meget angaaende Tro, fordi det er et af de største Emner, som optager et Menneskes Tanker, og ved at læse det 4de Evangelium vil vi finde, at Verdens største Lærer, Jesus Kristus, talte mere om Tro end om noget andet Emne. Vi kan være sikre paa, at Udovelse af Tro behager Gud, og ved den kan vi sikre os hans Mellekomst, for jo mere vi sætter Troen i Udførelse, desmere kommer vi i Forbindelse med det guddommelige. Maa vi alle forene os i Ønsket om at forøge vor Tro og tiltage i Lys og Kundskab og omsætte den i Praksis, til Gavn for os selv og det Samfund, vi lever i, thi der er intet, der i den Grad bidrager til Forfremmelse af Guds Evangelium end dette, at leve i Overensstemmelse med vor Tro, for vi véd, at Eksemplets Magt er stor, og det er den bedste Maade at forkynde Evangeliets herlige Sandheder paa, thi efter vore Handlinger er vi domte. Maa vi derfor bestræbe os paa at leve Livet saadan, at vi er modtagelige for den Helligaands Paavirkning, og prøve paa i vor Ufuldkommenhed at udvikle alle gode Egenskaber, som vi besidder, jeg beder i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Holdt ved Grenskonferencen i Aarhus af Anna Marie Jensen.)

GUDS VÆRK.

Dette er Guds Værk. Det er ikke noget Menneskes Værk. Intet Menneske eller Skare Mennesker kunde have gennemført dette succesfuldt gennem den Opposition, som herskede

i Verden. Mange Gange har nogle følt, at nu var Kirkens Ende nær forestaaende, men hver Gang har han (Gud) løftet det op med al sin Magt, saaledes at det er gaaet fra By til By, fra Land til Land, og her paa Toppen af de evige Høje har han opfyldt hans Aabenbaring til Joseph Smith, at Folket vilde blive et mægtigt Folk midt mellem Klippebjergene.

Apostel *George Albert Smith*.

MESTERENS KÆRLIGHED TIL BØRN.*

Tekst: 18: 10—15.

En af Mesterens første Handlinger i hans Tjeneste var at overvære et Bryllup, og en af hans sidste Gerninger var at tage de smaa Børn i sine Arme og velsigne dem.

Kvinder og Børn blev ikke den Gang æret, som de gør nu. De var ofte Genstand for umenneskelige Grusomheder og stor Forsømmelse.

Han, som kom for at trøste og hjælpe dem, som led Nød, var en Ven for disse. Han viste særlig Opmærksomhed og Sympati for Enkerne (se Mark. 12: 42), og hans Vrede var vendt mod de Hyklere, som berøvede Enkerne deres Penge og bad lange Bønner (Mark. 12: 40).

Hans Kærlighed til Familie og Venner omtales mange Steder og ved flere Lejligheder. Han sagde bl. a.: »Ræve har Huler, og Himmelens Fugle Reder, men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hovede« (Matt. 8: 20). Denne Udtalelse kunde ligesom give det Indtryk, at han havde Hjemve. I Joh. Evang. 19: 24—26 ser vi hans store Kærlighed til hans Moder. Dette aabenbarer, hvor meget hans Hjem betød for ham, og hvor meget han tænkte paa den Kvinde, hans Moder, som nu stod og saa ham lide paa Korset.

Vi kender alle Beretningen om, hvorledes Mødrene bragte Børnene til Jesus, for at han kunde velsigne dem, og hvorledes Apostlene mente det upassende at ulejlige Jesus med sligt, og vi husker alle, at han bebrejdede dem og sagde: »Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til.« Og han tog dem i Favnen og velsignede dem. Fra Matt. 13: 55—56 ser det ud til, at Mesteren voksede op i en stor Familie. Man har ofte undret sig over, at Josef ikke af Historikerne er omtalt efter Mesterens tolvte Aar, men man hælder til den Slutning, at han

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 21. April.

døde kort efter den Tid overladende Ansvarret for Familien til Jesus. Mange af hans Lignelser og Sammenligninger er uden Tvivl taget fra hans eget Liv og hans egne Erfaringer. I 3. Nephi 17: 24 bliver vi ogsaa bekendt med hans Kærlighed til Bornene.

Mesteren har efterladt os en Lærdom, som har givet os noget at stræbe efter hele Tiden, idet han sagde: »Uden I omvender jer og bliver som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.« Barnets Ydmyghed, Lærvillighed, Hengivenhed og Renhed paa alle Omraader er af en saadan Beskaffenhed, at der altid vil være noget for os at stræbe efter.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Diskuter Matt. 18: 10.
2. Hvorledes viste Mesteren sin Hengivenhed for Born?
3. Hvorledes var Mesteren et Redskab til at hæve Kvinders og Borns Ære?
4. Diskuter 3. Nephi 17: 20—25.
5. Forklar Paastanden: »Uden I bliver som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige«.

MESTERENS KÆRLIGHED TIL DEN OMVENDTE SYNDER.*

Tekst: 15: 17—24.

Bjergprædikenen, Herrens Bøn og Lignelsen om den fortabte Søn er meget kostbare Ord for os i Litteraturen (læs Luk. 15. Kp.). Syndere og Toldere har trængt nærmere paa Mesteren, og vi hører de selvretfærdige Farisæere og Skriftkloge mumle forarget: »Denne Mand modtager Syndere og spiser i deres Huse«. Det var ved saadanne Lejligheder, at Jesus gav dem — og paa denne Maade ogsaa os — en Forstaaelse af hans Kærlighed til disse. De bedst kendte Beretninger er Lignelserne »det tabte Faar«, »den tabte Mønt« og »den fortabte Søn«. Der har aldrig været udtalt nogen mere udødelige Ord i noget menneskeligt Sprog end disse Lignelser (fortæl dem ganske kort).

I denne Lektie lærer vi ogsaa Betydningen, det har for os, og den Belønning, som følger Trofasthed. Tænk paa Faderens Ord til den ældste Søn, som syntes det uretfærdigt at gøre saa meget for den Søn, som havde sat alt til: »Barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit«. Der er slet ingen Fordel

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 28. April.

ved at skille sig ud fra Folden, for der er Fare for, at Verden vil trække een længere og længere ned, saaledes at vi kommer saa langt, at vi ikke en Gang som den fortabte Son »kan gaa i os selv«. Har De egentlig nogensinde tænkt over Storheden i disse Ord. Tænk Dem en rig Mands Son drage ud i Verden med Penge og fra at have nydt et godt og behageligt Liv ende som Svinepasser og tilmed være tilfreds med at æde deres Føde. Det er i Sandhed et stort Skridt for et saadant stolt ungt Menneske at »gaa i sig selv«, erkende sit Fejltrin, fortryde det og beslutte sig til at drage tilbage og bede om Tilgivelse og derefter være tilfreds med at blive almindelig Daglejer. Ligesaa stort som dette Skridt er, ligesaa stort var det for Faderen at drage ham i Møde, lægge Armene om ham og kysse ham, umiddelbart efter at han sagde: »Jeg har syndet mod Himlen og mod dig og er ikke værdig længere at kaldes din Son.« Disse Ord har rørt Milioner til Taarer og Medynk.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad er det for store Lærdomme, Frelseren giver os i disse Lignelser?
2. Hvilken Virkning havde Tabet af Pengene og de haarde Provelser, som den fortabte Son maatte gennemgaa, haft paa ham?
3. Hvad var hans Bestemmelse med Hensyn til hans Fader ved hans Tilbagevenden?
4. Kan man ikke, ved at læse Lignelsen, faa det Indtryk, at Drengens Tanker omtrent var: »Hvis du bliver og er god, faar du intet«. — Hvad er Deres Svar?
5. Mange Drengene har ogsaa en vis Tid Eventyrlyst og vil tage bort fra deres Hjem. Hvad er det klogeste, man kan gøre ved saadanne?
6. Hvad er det ædleste Punkt i denne Lektie, efter Deres Mening?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson*.

Oversat af *John S. Hansen*.

(Fortsat fra Side 168.)

»Honorar?« svarede Paulus; »ja, hans Indtægter er meget store, men det er ikke i Penge eller materiel Rigdom. De bestaar af den værdifulde Hjælp, Opmuntring, Haab og sande Lykke, som han har skænket sine Læsere.«

»Men sætter Menneskene her da ikke Pris paa Skatte for disses egen Skyld? Har selve eders Natur forandret sig?« spurgte Kongen.

»Paa en vis Maade har vor Natur gennemgaaet en Forandring, men ikke saa meget i denne Henseende. Mænd og Kvinder holder endnu af at samle sig Skatte. Det er en uundgaaelig Lov, at naar nogen udøver godt mod andre, modtager de Anerkendelse for disse gode Gerninger i Livets Bog. Det er Skatte, der kunde forøges i det uendelige, indtil man bliver en hel Mangemillionær; og disse Skatte kunde aldrig gaa tabt eller blive bortodslede, Møl og Rust kan ikke fortære dem, og Tyve ikke bryde ind og stjæle dem.«

»Et Spørgsmaal til,« sagde Remand. »Jeg lagde Mærke til, at denne Digter havde et nydeligt Hjem med mange kostbare Bøger og nogle meget værdifulde Malerier og Billedstotter. Er alt dette, hvad De kalder »Livsfornodenheder?«

»Ja, for ham er det. Hvert Menneske modtager det, der bedst og mest fuldkomment vil hjælpe ham i hans Livsgerning og Arbejde. Disse Ting er ikke unødvendige Luksusartikler. Digteren er omgivet af smukke Kunstværker, der paavirker ham saaledes, at han frembringer smukkere og finere Digterværker. Paa samme Maade bliver enhver Haandværker forsynet med det bedste Værktøj, Hjælpemidler og Omgivelser, for at han kan udføre det bedste Arbejde.«

Fra Frugthaven gik de til Urtegaardene og til forskellige Værksteder og sluttede Dagen med et Besøg i et af Byens største Handelshuse.

Den næste Morgen kom Paulus igen for at stille sig til deres Raadighed som Fører, men Kongen sagde:

»Nu maa vi hjem igen. Hvor gerne vi end vilde blive og bosætte os her, saa ser jeg, at Pligten kalder mig hjem. Den store Konge har givet mig noget at udføre, og jeg vil prøve paa at gøre det. Lad os derfor sige Farvel.«

De to Rejsende takkede deres Fører paa det hjerteligste for hans Hjælp, og de tiltraadte Rejsen hjem.

IV.

»I min Faders Hus er der mange Boliger. . . . Jeg gaar bort at berede eder Sted —.« — Joh. 14: 2.

To Mænd fulgtes ad fordybet i Samtale i Anlægget omkring to prægtige Villaer i Byens Udkant.

»Jeg fortalte dig for nogen Tid siden om Kongen af Polens Besøg,« sagde den ene, der var Lærer ved Skolen. »Saa du Bekendtgørelsen i Avisen i Dag?«

»Ja,« svarede den anden. »Besøget maa have gjort et dybt Indtryk paa ham at domme efter, hvad han nu foretager sig.«

»Han var meget interesseret. Han er en god Mand og gør Brug af de Lærdomme, som han modtog, medens han var her. Du har vel ikke været her før?«

»Nej, det er mit første Besøg.«

»Dette Hus her til Venstre blev bygget til een af mine Efterkommere, som endnu er i Forkrænkeligheden. Jeg er ofte sammen med ham, og han har raadført sig med mig om Husets Indretning. Det har glædet mig meget at give ham min Hjælp. Han vil snart bringe en Hustru til sit nye Hjem, en god, ædel Kvinde, som jeg er lykkelig over at byde velkommen i vor Familie. Haandværkerne har næsten fuldført deres Arbejde, og jeg tager mig lidt af Anlægget og Haven omkring Huset. Har du Tid til at tage Stedet i Øjesyn?«

»Ja, i Dag har jeg Tid.«

De gik over mod Huset. Det var saaledes beliggende, at der fra Huset var Udsigt over Landet mod Vest.

»Her ser du, hvad jeg bestiller. Jeg følger ikke de almindelige Regler for saadanne Anlæg; thi jeg vil gøre dette Sted til noget for sig selv. Du ser, at jeg har ført denne Vandstrøm omkring Bakken og lader den falde ud over denne Afsats ned i den lille Dam. Hvad synes du om det?«

»Det er smukt og enestaaende.«

»Ser du, Broder, jeg har en vis Forkærlighed for rindende Vand. Det glæder altid Øjet, og dets Rislen og Skvulpen er som Musik i mine Øren. Desuden vil der snart komme Een, som vil dele alt dette med mig; og, Broder, intet kan være for godt til hende.«

Hans Ledsager saa paa ham og smilte. De Talende smilte ogsaa. De forstod hinanden.

»Ja, hun kommer snart — hun kan være her naar som helst nu.«

De gik ind i Huset og beundrede dets Indretning. Det var ligesom de andre Huse i Byen udstyret saa smukt, som Guld, Sølv, ædle Stene, fine Træsorter, Silke og andre Stoffer kunde gøre det. De fleste Værelser var møblerede og rede til at tages i Brug.

»Jeg holder af Billedhuggerkunst,« forklarede han, »og min Hustru elsker Malerier. Jeg har, som du ser, forsynet vort Hjem med begge Dele. Disse Paneler er den berømte Renes Arbejde, og Loftet er malet af een af de største Kunstnere i Byen. Her, hvad mener du om dette?«

De standsede foran et stort Maleri, ophængt under de mest

fordelagtige Lysforhold. Det viste Tegn paa stor Ælde, men Farverne vidnede om en Mesterhaand. Det repræsenterede en Scene, hvor Storslaaethed og Skonhed kæmpede om Fortrinet; i Baggrunden skimtedes de blaa Fjælde; nærmere ved var de mørke og dækkede af mægtige Graner; i Forgrunden saas en stenet Klippeafsats, en lille So laa der omgivet af Klipperne og med Marker og smaa Bondehuse langs Bredden. Ude i Søen laa der en lille Ø.

»Det er et Landskab af Datidens Norge, malet af een af Europas største Kunstnere. Her er et andet. Dette er nyt, knapt tort endnu. Her ser du ingen Graner paa Bjergskraaningerne. Gaarden og Haven i Forgrunden er livagtigt, som det saa ud. Hun vil kunne kende det straks.«

De gik udenfor.

»Jeg har ikke haft Tid til at samle ret mange Billedhuggerværker endnu. Jeg giver mig selv lidt af med den Kunst. Her er et halvfærdigt Stykke Arbejde, en Model til en Fontæne.«

De sad paa en Bænk, hvorfra de kunde se og høre det nedfaldende Vand.

»Fortæl mig lidt om din Familie.«

»Jeg har en Hustru og fire Born, som endnu er i Aandeverdenen. Det er ikke ret længe siden, jeg forlod dem efter almindelig Tidsregning, og de vil snart følge efter, men jeg er alligevel lidt utaalmodig, tror jeg. Aa, hun er en god Kvinde, Broder, ærlig, retskaffen og skon, og mine Born er noble Sjæle — to Dreng og to Piger — selv om een af dem har været lidt paa Afveje. Han vil komme tilbage med Tiden. Ja, min Hustru var den første, som lærte mig Sandheden i min anden Provestand og aabnede mine Øjne for Storheden af vor Faders store Plan. Jeg var faldet dybt og stod i Fare for at synke dybere ned, da hun kom — Gud sendte hende — og med hendes rene, stærke Haand drog hun mig op af Uføret, Gud velsigne hende.« Og den Talende smilte til det plaskende Vand.

»Jeg maatte forlade Jordelivet pludseligt, og hun kæmpede bravt til Enden. Det var alt for det bedste — det véd vi nu. Jeg havde Arbejde at udføre i Aandernes Verden, og Gud kaldte mig til det. Jeg gjorde det og modtog Herrens Anerkendelse. Vi modtes alle i Aandeverdenen og fortsatte vort Arbejde til Guds Ære og Menneskenes Frelse. Da faldt det i min Lod at gaa gennem Opstandelsen, og her er jeg — Hør, hvad er det? Der nogen, som kalder.«

De lyttede. Fra Huset hortest en Stemme, en lav, blød Stemme kaldte.

»Broder, jeg maa gaa,« sagde den, der havde talt. »Der er nogen, som kalder paa mig.«

Han forsvandt hurtigt gennem Indgangsdøren, og den Besøgende fortsatte sin Vandring.

V.

»Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Doden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det forrige er vejet bort.

Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min Søn —.« —

Aab. 21: 4, 7.

En Lyd, et sagte udtalt Ord forplanter sig gennem Luften og trænger ind i Øret. Det rører ved Hjertets Strænge og finder dem afstemte efter sin egen Melodi. Det spiller varmt paa de folsomme Strænge, og hvilken Opvaagning for den Sjæl! Hvilken Lykkefølelse, hvilken Glæde, naar Tonerne forenes!

Et Blik, et Glimt af en Skikkelse — en bestemt Skikkelse og Ansigt; Lysets Straaler møder i Øjet noget, der er i Harmoni dermed, og Sjælen jubler i Begejstring.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Herren er den, der bestemmer	169	Redaktionelt	180
At møde Fristelsen	172	Søndagsskolen	180
Indtryk af Joseph Smith... ..	173	Tale af 10-aarig Søndags- skoleelev	184
Hos Søster Ane Petersen ..	174	Guds Værk	185
Seksualitet og Harmoni....	175	Mesterens Kærlighed til Børn	186
Nødvendigheden af Missio- nærer	178	Mesterens Kærlighed til den omvendte Synder	187
Den danske Mission	179	Kronet med Herlighed....	188
Den norske Mission	179		

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.